

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

INSULINE OF PARTUS ARTE PRAEMATURUS?

In dit *Tijdschrift* van 2 April l.l. trof ik onder het verslag van de vergadering van 27 Januari l.l. van het Klinisch Genootschap te Rotterdam een voordracht van collega VAN BOUWDIJK BASTIAANSE aan: „De invloed van insuline op de hoeveelheid vruchtwater”. Het zij mij vergund naar aanleiding hiervan een vraag te stellen, die, — voor zoover de discussie verslagen is, — niet schijnt gedaan te zijn.

Er is hier sprake van een multipara, die, na twee normale zwangerschappen, eindigend met de geboorte van twee gezonde kinderen, vijf zwangerschappen met hydramnion had, welke alle eindigden op normalen tijd; driemaal met de geboorte van een gemacereerd kind, tweemaal met de geboorte van een levend kind, dat spoedig na de geboorte stierf. Dit alles zonder bekende oorzaak. In de achtste en negende zwangerschap poogt collega VAN BOUWDIJK BASTIAANSE door insuline-inspuitingen het dreigende hydramnion tegen te gaan, wetenschappelijk een zeer belangwekkende poging.

Mijn vraag nu is: Was hier niet in de eerste plaats partus arte praematurus aangewezen, en zoo niet, wat waren dan de tegenaanwijzingen? Alleen indien deze duidelijk bestonden, lijkt mij het à terme afwachten moreel verantwoord in dit bijna typische geval van „habitueelen” dood van de vrucht aan het einde van de zwangerschap of vlak na de geboorte.

Goes, 4 April 1938.

A. LOOIJEN.

De bedoeling van mijn voordracht is alleen geweest na te gaan, of een vermindering van de hoeveelheid vruchtwater door toediening van insuline theoretisch mogelijk is, en eveneens of de veranderingen van het ei, die bij diabetes zoo vaak worden waargenomen, uit een vermindering der insulineproductie bij de moeder te verklaren is. De geschiedenis der patiënte met habitueelen vruchtdood gaf slechts aanleiding tot mijn beschouwing.

De therapie van den habitueelen vruchtdood is minder eenvoudig dan collega LOOIJEN zich schijnt voor te stellen. De ervaring, ook van mij persoonlijk, leert, dat in die gevallen, waarin geen oorzaak voor den dood der vrucht gevonden wordt, en in het bijzonder, wanneer de zwangerschap door hydramnion gecompliceerd is, een door middel van kunstmatige vroeggeboorte levend geboren vrucht meestal toch in enkele dagen sterft. Bij mijn patiënte werden na de eerste twee normaal verlopen bevallingen, drie levende kinderen geboren, die echter spoedig na de geboorte stierven. Waarom zouden deze kinderen, indien zij te vroeg levend geboren waren, dan in leven blijven? Om deze reden meende ik gerechtigd te zijn, in verband met zeer gunstige resultaten bij een andere patiënte verkregen, een poging te om doen met insulinetoediening het afsterven der vrucht te voorkomen.

M. A. VAN BOUWDIJK BASTIAANSE.

Rotterdam, 11 April 1938.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

NEW YORK. — **Wetgeving betreffende de syphilis.** In den Staat New York is thans bij de wet bepaald, dat voortaan bij elke zwangere vrouw het bloed moet worden onderzocht, en dat dit onderzoek bij de bevalling moet